ний дзвін. Тото лише вижидали схізматики. Ціле місто рушило на владичу палату з каменями, друками та оружєм. Юрба кинула ся на площу перед палатою, в одній хвили виперла владичу службу, град каменя посипав ся на палату, крик підніс ся такий, мов би ціле пекло вирушило на сповнене злочину. Служба поховалась за окружаючий паркан. Коли св. Йосафат почув в церкві сей страшний крик, догадав ся його причини і зараз приказав випустити Ілію. Хоч випустили Ілію, розвірена товпа не розходила ся, але з криком відгрозувала ся владиці і службі.

Утренья скінчила ся. Владика спокійно вертав з церкви до палати. Ціла площа, поміж церквою а палатою була переповнена заїлими схізматиками. Після розуму людського нехибна смерть ждала владику. Та на вид пастиря нараз всі умовкли, опустили руки; настала тишина. Йосафат ненарушений посеред них перейшов до палати. Устав крик, деякі пустили ся до міста, інші зістали під палатою. Св. Йосафат зібрав службу, а запевняючи її, що ніхто з неї не умре, наказав їй набивати рушниці кулями, позволяючи стріляти лише для постраху сліпими набоями. Сам удав ся до своєї келії, упав лицем на землю і так витривав на малитві до осьмої години з рана.

Коло осьмої години наплили нові товпи схі-